

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobkyně: **B. J.**

zastoupená obecným zmocněncem J. D.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2025, č. j. KUPA-12106/2025
OŽPZ OZE,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko, č.j. Hl 12070/2025/OŽP, ze dne 14. 3. 2025, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se žalobkyně dopustila přestupku podle ust. § 27 odst. 3 písm. e) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů, a to

tím, že od 10:00 hodin dne 29. 11. 2023 do 11:00 hodin dne 30. 11. 2023 v obci Miřeticích, místní části Dachov, na pozemku u domu č.p. XX, neučinila opatření proti úniku svých slepic, které pustila a ty se volně pohybovaly po veřejných i soukromých pozemcích a přitom poškodily polystyrenové zateplení novostavby rodinného domu bez přiděleného čísla popisného, a to vlastníka D. R. nar. X (dále též jako „poškozený“). Za tento přestupek správní orgán I. stupně uložil obviněnému pokutu ve výši 8.000 Kč, dále povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 2.500 Kč a také o tom, že poškozenému se nepřiznala náhrada způsobené škody, když byl se svými nároky odkázán na soud či jiný orgán veřejné moci. Žalovaný jako správní orgán II. stupně následně změnil výrok o uložení pokuty, když ji poměrně snížil na 4000 Kč, přičemž v ostatních výrocích napadené rozhodnutí potvrdil.

2. Žalobkyně považuje předmětná správní rozhodnutí za nezákonná, ale i přičítá se dobrým mravům, což blíže odůvodnila několika argumenty utvářejícími žalobní body. Žalobkyně nejprve poukazuje na absurditu uskutečnění řízení a bagatelní rozsahu údajně způsobené škody. Dále žalobkyně argumentuje tradičností chovu a pastvou kurů v dané oblasti. Za třetí žalobní bod stojí označena nepřiměřenost a nedostatečnost zohlednění polehčujících okolností případu, tj. že se žalobkyně snažila situaci řešit a škodu poškozenému nahradit. V této souvislosti žalobkyně označila i sníženou výši uložené pokuty za nepřiměřenou a amorální. Za poslední žalobní bod je uvedena absence společenské škodlivosti. Vedle toho žalobkyně sporuje i subjektivní stránku přestupku, když rozporuje to, že se měla daného skutku dopustit v úmyslném jednání. Žalobkyně tak soudu navrhla, aby zrušil žalovaného rozhodnutí, spolu s rozhodnutím správního orgánu I. stupně a přiznal jí náhradu nákladů řízení vůči žalovanému.
3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že setrvává na svém názoru, proto se odkazuje na žalované rozhodnutí, když předmětná žaloba nepřináší žádné nové skutečnosti, ale jen opakuje už předložené a vypořádané argumenty. Žalovaný má tak za to, že samotný přestupek byl spolehlivě zjištěn a dostatečně prokázán, proto navrhnul, aby soud žalobu zamítl.
4. Na prvním místě musí soud poukázat na to, že sama okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nepředstavuje bez dalšího porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
5. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp.zn. III.ÚS 1889/20, „úkolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námítky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námítky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající

přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“ Za předpokladu, že se soud ztotožní s dílčí argumentací účastníka řízení, tak může na takovou skutečnost příhodně odkázat.

6. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „*[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
7. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „*...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost.*

V této souvislosti lze odkázat např. na náleží Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

8. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (*sufficient review*). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (*expediency*), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

(i) pravomoci příslušného soudního orgánu,

(ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,

(iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,

(iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a

(v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

9. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
10. Předně třeba konstatovat, že krajský soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů, což je projevem dispoziční zásady, která ovládá soudní přezkum ve správním soudnictví. V mezích žalobních bodů pak žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítnému porušení zákona. Obsah a kvalita žaloby tak předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu, proto soudní přezkum ve správním soudnictví není nástrojem všeobecné kontroly činnosti veřejné správy, ale toliko incidenční. *Inter alia* platí, že nevymezí-li žalobce srozumitelně a jednoznačně konkrétní skutkové či právní důvody tvrzené nezákonnosti či procesní vady, tak soudní moc není povinna za něj takovou argumentaci dotvářet či precizovat (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018-63, bod 13; nebo rozsudek RS NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

11. Předmětná žaloba vykazuje rysy abstraktnosti, když dochází jen k obecné polemice a opakování obdobných námitek, uplatněných již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Vedle toho si soud ověřil, že mnohé námitky byly už vneseny v rámci opravného prostředku (odvolání), přičemž soudní přezkum nemá sloužit jako další "třetí" instance, proto není v zásadě možné vystavět žalobní důvody na důvodech odvolacích. Abstraktnost žalobních bodů krajský soud spatřuje v tom, že nejsou dostatečně individualizovány na konkrétní skutkové okolnosti daného případu.
12. Z povahy meritu věci krajskému soudu neunikl určitý nádech sousedského sporu mezi žalobkyní a osobou, které měly její slepice způsobit škodu. Krajský soud v tomto ohledu připomíná, že není úkolem soudů ve správním soudnictví řešit soukromoprávní spory vyvěrající ze sousedských vztahů. Tuto ochranu poskytují civilní soudy skrze občanské (civilní) žaloby a následná řízení týkající se ochrany vlastnického práva před jeho rušením. Nicméně daná věc byla správně vyhodnocena jako přestupek podle zákona na ochranu zvířat proti týrání, kde převážilo narušení veřejného zájmu, jak bude vysvětleno dále v odůvodnění tohoto rozhodnutí.
13. Mezi účastníky není sporné a ze správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti. V dané oblasti dochází ze strany žalobkyně k vypouštění kurů domácích za účelem pastvy, když následně i sama žalobkyně nesporně skutečnost toho, že může docházet ke znečišťování pozemků, na kterých se tato zvířata pohybují, jakož i nahodilému poškozování některých objektů. Už i žalovaný dospěl k závěru, že spornou není otázka toho, že došlo k úniku hejna slepic na obecní komunikaci a pozemek poškozeného (str. 3 žalovaného rozhodnutí). Naopak spornou je otázka toho, jak bylo takové jednání žalobkyně právně kvalifikováno jako přestupek v oblasti ochrany zvířat proti týrání, stejně jako další právní relevance.
14. Na prvním místě žalobkyně namítá absurditu uskutečněného správního řízení o přestupku, a to vůči bagatelnímu rozsahu údajně způsobené škody. Tento argument žalobkyně nemá oporu v pozitivní právní úpravě dotčených právních předpisů. Správním řízením se rozumí postup správního orgánu, jehož účel směřuje k vydání rozhodnutí, kterým se v určité právní věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby (ust. § 9 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Vymezení přestupku správně uvedl i žalovaný, když se jedná o společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin (ust. § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Přestupku, ze kterého byla žalobkyně uznána vinnou se dopustí fyzická osoba jako chovatel hospodářských zvířat tím, že neučiní opatření nezbytná pro zabránění úniku hospodářských zvířat nebo nemá k dispozici nástroje a pomůcky uvedené v § 11 odst. 2 (ust. § 27 odst. 3 písm. e) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání). Vzpomenuté ust. § 11 odst. 2 zákona na ochranu zvířat proti týrání pak chovateli takovou povinnost zakládá. Jak tedy plyne z představené právní úpravy, tak skutková podstata daného přestupku nepředpokládá ke svému naplnění způsobení konkrétní škody. V dané věci a za daných okolností tak nebylo na úvaze správního orgánu, jestli správní řízení o přestupku (alias přestupkové řízení) povede či nikoliv, když tak učinit musel. Zároveň se správní orgán nemusel vůbec zabývat způsobenou škodu, když s takovým kvalifikačním znakem daná skutková podstata nepočítá. V této souvislosti je tak argument žalobkyně lichý, protože správní orgán by byl povinen vést přestupkové řízení a danou věcí se zabývat i za situace, když by žádná škoda způsobena nebyla.

15. Žalobkyně dále argumentuje tím, že v dané oblasti je chov a pastva slepic tradiční záležitostí, proto nebylo možné její počínání kvalifikovat jako přestupek. Žalovaný se tomuto argumentu věnoval dostatečným způsobem, když i uvažoval nad teoretickou představou toho, že by se slepice pásly (louky, pole), přičemž by se pohybovaly jen po pozemcích vlastníků, jenž s tím souhlasili, ale zejména by nepůsobily žádné škody. Krajský soud se přiklání k žalované v tom, že skutečně se může jevit v některých oblastech tradiční, zejména na venkově, že dochází k volnému pobíhání drůbeže (slepice) po veřejných prostranstvích či i pozemcích soukromých. Na druhou stranu je třeba přisvědčit žalovanému v tom, že pokud se takto děje, tak buď se souhlasem vlastníků pozemků, po kterých se taková zvířata pohybují, nebo po veřejném prostranství. Z povahy některých zvířat (typ. kurů či koček) je nemyšlitelné, aby se jim vždy (za všech okolností) zabránilo v pohybu nebo ten se cíleně usměrňoval. Některá zvířata dokáží učiněná vhodná opatření překonat (kočka téměř neomezeně, kuři či dokonce i psi se dokáží podhrabat). Jak správně uvedl žalovaný, tak by v takových případech sice mohlo dojít k naplnění formální stránky přestupkového jednání, kterému by však scházel znak materiální, tj. společenská škodlivost. Nicméně to za situace, že by taková volně se pohybující zvířata nepůsobila škodu na majetku jiných, včetně vnášení znečištění. V dané věci tomu tak nebylo, když uniklé hejno slepic žalobkyně nejen neoprávněně vniklo na soukromý pozemek osoby, která s tím nesouhlasila, ale dokonce tam způsobilo škodu na majetku této osoby, proto je třeba považovat takové volné pobíhání hejna slepic za společensky nežádoucí jev, který vybočuje z mezí namítané tradičnosti.
16. Za třetí žalobkyně namítá nepřiměřenost uložené pokuty, byť snižené ze strany žalovaného, jakož i nedostatečné zohlednění polehčujících okolností, za které považuje to, že projevila snahu o řešení celé situace a nahrazení škody. Nepřiměřenost pokuty spatřuje v tom, že je samoživitelkou, která se stará o nemocného otce. Krajský soud s žalobkyní nesouhlasí ani v tomto bodě, protože žalovaný přihlédl i k polehčujícím okolnostem, čímž na rozdíl od správního orgánu I. stupně dospěl k závěru o tom, že je zapotřebí proporcionálně snížit výši uložené pokuty. Podle přesvědčení krajského soudu se žalovaný žádného pochybení nedopustil, když v rámci odvolacího řízení důsledně dbal ochrany práv žalobkyně, což se projevilo právě snížením výměry uložené pokuty. Tento procesní krok krajský soud hodnotí jako správný, protože skutečně více reflektuje společenskou škodlivost spáchaného jednání. Navíc je vhodné dodat, že zákonná sazba za daný přestupek se podle ust. § 27 odst. 12 písm. c) zákona č. 246/1992 Sb., pohybuje v rozmezí do 100.000 Kč. Vzhledem k tomu, že byla uložena pokuta 4000 Kč, tedy při spodní hranici zákonné sazby, tak lze takovou pokutu považovat za přiměřenou, především však právě s ohledem na zásah odvolacího orgánu (žalovaného), kterým byla původně uložená pokuta snížena jako nepřiměřená. K námitce toho, že se žalovaný neměl zabývat polehčujícími okolnostmi toho, že žalobkyně projevila snahu o řešení celé situace a uhrazení škody, tak se opět nezakládá na pravdě, protože se žalovaný touto skutečností zabýval, když i poukázal na to, že sice taková snaha projevlena byla, ale škoda nebyla nahrazena v celém rozsahu (*in explicite „...která byla obviněnou částečně uhrazena“*, str. 3 předmětné žaloby). Navíc, jak krajský soud vysvětlil, tak i touto skutečností se žalovaný řádně zabýval a přihlédl jí v rámci svého rozhodování.
17. V posledním žalobním bodě stojí namítaná absence společenské škodlivosti, jakož i rozporovaná subjektivní stránka přestupku, tj. úmyslné jednání (úmyslný únik slepic). Posouzení materiálního znaku přestupku se v dané věci věnoval jak žalovaný, tak i správní orgán I. stupně. Krajský soud má po prostudování spisové dokumentace za verifikované závěry žalovaného, ale i správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně provedl vyhodnocení ve spise založených videozáznamů na datových nosičích. Krajský soud má po

prostudování celého spisu, i včetně poznamenaných videozáznamů, za ověření, že společenská škodlivost protiprávního jednání žalobkyně byla sama o sobě naplněna, ale i se jí strana žalované řádně zabývala v rámci odůvodnění svých rozhodnutí a závěrů. Krajský soud se v otázce naplnění společenské škodlivosti, tj. materiálního znaku přestupku, přiklání k žalovanému, když lze mít skutečně za to, že společenská škodlivost je v daném případě naplněna tím, že hejno slepic žalobkyně vnikalo na soukromý pozemek jiné osoby; znečišťovalo pozemky, kde se pohybovalo; ale zejména působilo hmotnou škodu na majetku jiných osob. Takové jednání je zcela jisto proti zájmu společnosti na zachování veřejného pořádku a ochrany soukromého vlastnictví, proto musí být hodnocena jako společensky škodlivé, min. *ad causa*. Všechny shromážděné důkazy tak, jak jsou obsaženy ve spisovém materiálu, který byl podroben soudnímu přezkumu, lze považovat za dostatečné k prokázání spáchání daného přestupku. V tomto ohledu krajský soud ani neshledal žádné procesní pochybení. V otázce posuzování (ne)naplnění materiální stránky (znaku) přestupku je možné a žádoucí odkázat na velmi obsáhlou množinu judikátů správních soudů, jako např. rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73; nebo rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45; ale i třeba rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2023, č. j. 1 As 199/2023-20. V úvaze žalovaného, jakož i správního orgánu I. stupně, ohledně subjektivní stránky daného přestupku pak krajský soud rovněž nespatřuje žádné pochybení, když dospěl k tomu, že se žalobkyně dopustila uvedeného přestupku úmyslně. Navíc je třeba poznamenat, že k naplnění skutkového podstaty daného přestupku by postačovalo i zavinění v nedbalosti, neboť dotčený zákon výslovně nestanovuje, že je třeba úmyslného zavinění (ust. § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). Nicméně s ohledem na skutková zjištění lze mít skutečně za to, že se žalobkyně daného přestupku dopustila úmyslně, a to v úmyslu nepřímém, kdy věděla, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit chráněný zájem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byla srozuměna (ust. § 15 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona). Krajský soud tak neshledal pochybení žalovaného v otázce posouzení společenské škodlivosti, ale ani v otázce zavinění.

18. Protože žaloba nebyla důvodná, musel krajský soud postupovat tak, jak stojí uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, tj. žalobu zamítnout pro její nedůvodnost (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).
19. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně nebyla v řízení úspěšná a nevzniklo jí tak právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly, tj. náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 14. ledna 2025

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem ve věci

žalobce: **B. J.**

v zastoupení obecným zmocněncem J. D.

proti

žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČO 70892822**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2025, č. j. KUPA-12106/2025 OŽPZ OZE,

takto:

V rozsudku o zamítnutí žaloby č. j. 52 A 43/2025-40 se opravuje datum vydání, když se „V Pardubicích dne 14. ledna 2025“ nahrazuje za „V Pardubicích dne 14. ledna 2026“.

Odůvodnění:

1. Krajský soud rozhodl dne 14. 1. 2026 o zamítnutí předmětné žaloby, a to z důvodu její nedůvodnosti ve smyslu ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů.
2. Toto meritorní rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 1. 2026.
3. Při kontrole spisového materiálu bylo zjištěno, že originál daného rozhodnutí obsahuje zřejmou písemnou nesprávnost, když stojí datováno k roku 2025.
4. Dle ust. § 54 odst. 4 s.ř.s. platí, že předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.
5. Z důvodu toho, že se bezpochyby jedná o zřejmou písemnou nesprávnost v neuvedení kompletního data vydání daného rozhodnutí (rozsudku), tak je nasnadě její oprava. Nejen v souladu s právní doktrínou, ale především s ohledem na právní principy a zásady jako legitimní očekávání a právní jistotu je zapotřebí zmíněnou chybu opravit transparentním způsobem. Konečně i komentovaná odborná literatura k tomu uvádí následující: „*Pokud má být provedena oprava jiné části rozsudku, tj. odůvodnění, poučení, data a místa vyhlášení rozsudku, jména předsedy senátu, označení jeho funkce, nebo záhlaví výroku v údajích, jenž není významný z hlediska výroku rozsudku (např. označení zástupce účastníka, jména členů*

senátu), lze opravu provést přímo v originálu rozsudku a ve stejnopisech rozsudku, které si soud vyžádá zpět od účastníků řízení. Jelikož však v současnosti doručují správní soudy rozsudek účastníkům téměř vždy datovou zprávou, neboť žalované správní orgány mají přímo ze zákona zřízení datovou schránku, je tento dříve běžný způsob provádění oprav vyloučen. Soud totiž technicky nemůže dosáhnout vrácení stejnopisu rozsudku a provedení opravy v něm. Proto je třeba postupovat tak, že soud i v těchto případech vydá tzv. opravné usnesení.“ (srov. str. 448-458 KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019. 1073 s. ISBN 978-80-7598-479-1).

6. Krajský soud proto rozhodl tak, jak stojí uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 3. 2. 2026

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce